

vælgende Parter have Indflydelse paa ethvert Valg.

Naar § 8 gjør det til Betingelse for at blive opført paa Valglisten, at man „selv personlig fremstiller sig for Valgbestyrelsen“, da maae vi, med Erfaringens Vidnesbyrd for Die, fraraade denne Fordring, ikke alene som ufornøden, men som meget skadelig for den foreslaaede Valghandling. Fremdeles maae vi, i Handlingsens Interesse, foreslaae, at ingen Indsigelse mod dem, der findes indførte paa Listen over de Valgbare, modtages paa selve Valgdagen, men at enhver Paataale maa være fremsat for Valgbestyrelsen mindst 3 Dage før samme. — Den kirkelige Betydning af Valgene synes at tale for, at Præsten efter Guds tjenesten indleder den forestaaende Valghandling paa passende Maade og senere anmelder Udfaldet for Menigheden.

Følge § 9 skal enhver Vægning ved at modtage Valg til Menighedsraadet undergives Valgbestyrelsens og den høiere Myndigheds Bedømmelse. Udvalget finder denne Forholdsregel ikke forenelig med det Frivillighedsprincip, der efter Udkastet ligger til Grund for den hele Foranstaltning og hvis Dyrholdelse er nødvendig Betingelse for en forønsket Virksomhed. En hertil sigtende Tilføielse til § 8 have vi foreslaaet at skulle træde i Stedet for Bestemmelserne i § 9. — „Provstiraadet“ træder i sin frem som en Overvalgbestyrelse. Men de faa og lidet betydelige Forretninger, der baade her og andetsteds nævnes, synes ikke at godtgjøre Nødvendigheden eller Tilraadeligheden af et særligt Led i Kirkeorganismen. Vi have derfor foreslaaet, at Stiftsøvrigheden her og ellers indtager den Plads, som er tiltaent Provstiraadet, dog med Forbehold af Ministeriets Afgjørelse i Tilfælde af Uenighed mellem Stiftamtmand og Biskop.

Til § 11 er der alene foreslaaet et, som det synes, nødvendigt Tillæg angaaende Forsædet i Menighedsraads = Forsamlinger under Præsteembedets Ledighed.

I § 12 findes der foreslaaet en kortfattet Betegnelse af Det, der paaligger Formanden i Menighedsraadet. En i det Enkelte gaaende

Dyrregnelse synes ufornøden og skiftet til at fremkalde overdrevne Forestillinger om Bestillingens Arbejde og Besvær.

§ 15 bry, efter det foranvænte Flertals Formening, aldeles udgaae, de els fordi en Lov ikke skal give sig af med at udtrykke et Formaal, allermindst et kirkeligt Formaal, men kun skal anvise bestemte Pligter og Retligheder, de els fordi et saadant kirkeligt Formaal ikke lader sig bestemt udtrykke, uden enten at sige for meget eller for lidt. Den Gjærning, som i Paragraphen skulde anvises Menighedsraadet, maa heller overlades til en fri Udvikling efter de særegne Forhold og Omstændigheder, og Antydningen af den vilde i alt Fald finde en mere passende Plads i et Circulaire fra Ministeriet eller Biskopperne ved Lovens Udsendelse.

Det foransførte Mindretal formener derimod, at der i Loven ikke bry savnes en kort Angivelse af den dobbelte Stilling, som Menighedsraadet er bestemt til at indtage, og af den deri givne dobbelte Retning af Virksomheden. Men vi have ikke kunnet finde denne Stilling og de dertil hørende Pligter tilstrækkeligt og fuldstændigt betegnet i Lovudkastets Paragraph, naar det hedder: at „dets Hovedformaal er at arbejde for, at den christelige Nærsligheds = Mand kan faae Raaderum i Menigheden.“ Og paa den anden Side forekommer det os misligt — selv med den tilføiede Betingelse: „hvis det af Præsten ansees for ønskeligt,“ — naar Virksomheden for Menighedsraadets Medlemmer bliver udvidet til: „hver i sin Kred at understøtte ham i hans Sjælsfjergervirksomhed.“ Der er her paapeget en Medvirksomhed, hvortil Institutionen mulig engang vil kunne udvike sig, men som for Tiden neppe kan andet end føre til Misforstaaelser og Misgreb. I den foreslaaede nye Paragraph have vi — Clausein og Nielsen — forsøgt at give et Omrids af Menighedsraadets Virksomhed, naar man holder fast ved den dobbelte Bestemmelse, som Medhjælper for Præsten i hans ubad rettede Virksomhed;